

Sygn. akt I C 1441/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant prot.sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Funduszu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 7 459,13 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej Funduszu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 7 459,13 (siedem tysięcy czterysta pięćdziesiąt dziewięć 13/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 5 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 3 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 314,54 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Fundusz Odszkodowań Komunikacyjnych Sp z.o.o. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 7459,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 7059,13 zł od dnia 1 października 2020r. oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,- zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wyjaśniła, że 26 sierpnia 2020 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...). Sprawca szkody był objęty ochroną ubezpieczeniową u strony pozwanej. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie wysokości 8187,26 zł. Strona powodowa umową cesji z 22 października 2020r. nabyła od uprawnionego wierzytelność względem strony pozwanej z związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Strona powodowa zleciła osobie trzeciej wykonanie prywatnej ekspertyzy, której koszt wyniósł 400 zł. Po wykonaniu ekspertyzy powódka wezwała stronę pozwaną do dopłaty odszkodowania wraz z kosztami ekspertyzy. Strona pozwana odmówiła wypłaty dalszej kwoty odszkodowania oraz zwrotu kosztów ekspertyzy.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie, lecz nie jak podał powód 8187,26, lecz 8688,26 zł. Ponadto pozwana zarzuciła, że poszkodowanym proponowana była

możliwości restytucja w jednym z warsztatów naprawczych należących do Sieci Naprawczej (...), poza tym zdaniem pozwanej szkoda była niewielka, a pojazd uszkodzonych nie należał do najmłodszych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poszkodowani A. K. i G. K. byli współwłaścicielami samochodu osobowego marki(...), nr rej. (...), rok prod./data pierwszej rejestracji 15.12.2011r. W dniu 26 sierpnia 2020 r. miała miejsce kolizja drogowa z udziałem pojazdu uszkodzonych, której sprawca był ubezpieczony u strony pozwanej.

Ubezpieczyciel sprawcy tj. (...) S.A. z siedzibą w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w sprawie nr (...) wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w łącznej wysokości 8688,02 zł.

Bezsporne.

17 września 2020r. poszkodowani zawarli z W. D. umowę przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody w pojeździe marki B. nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną z 26 sierpnia 2020r., co do której prowadzone było postępowanie likwidacyjne pod numerem (...) przysługująca wobec sprawcy szkody oraz (...) S.A.. Wierzytelność ta została następnie zbyta przez W. D. na rzecz strony powodowej umową przelewu z 22 października 2020r.

Strona powodowa zleciła firmie (...) Sp. z o.o. z/s w W. wykonanie ekspertyzy, w której przeprowadzono kalkulację kosztów naprawy, wyliczając je na kwotę 15246,39 zł. Koszt wykonania prywatnej ekspertyzy rzeczoznawczej wyniósł 400 zł brutto.

Strona powodowa pismem z 29 października 2020r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty 7059,13 zł tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od upływu terminu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody oraz 400 zł tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnej. (...) S.A. pismem z 4 listopada 2020r. odmówiła stronie powodowej wypłaty dalszego odszkodowania oraz zwrotu kosztów ekspertyzy.

Dowód:

- umowy przelewu wierzytelności wraz z pełnomocnictwami k. 14 i 14v, 15 i 15v;
- ekspertyza wykonana na zlecenie strony powodowej k. 26 – 28;
- wezwanie do zapłaty z 24.02.2020 r. skierowane do pozwanej k. 22 – 23;
- faktura VAT nr (...) k. 25;
- pismo (...) S.A. 04.11.2020r. k. 30.

Koszt naprawy samochodu marki B. nr rej. (...) z uwzględnieniem naprawy w technologii przewidzianej przez producenta z użyciem części oryginalnych przez niego zalecanych dostępnych w sieci dealerskiej B. i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosił **16337,12 zł brutto**.

Strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, że zakwalifikowanego do wymiany części były inne niż oryginalne lub we wcześniejszym okresie eksploatacji były naprawiane lub wymieniane na inne niż oryginalne.

Przedłożony przez stronę pozwaną raport optymalizacji części zamiennych został sporządzony według danych z bazy na dzień 15 stycznia 2019r., zatem obowiązujących 8 miesięcy przed zdarzeniem. Według aktualnego raportu wykonanego 13 marca 2021r. na miesiąc sierpień 2020r. brak było dostępnych części zamiennych w jakości O, których możliwość wykorzystania w naprawie spornego pojazdu sugerowała strona pozwana.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego mgr inż. T. G. z dnia 13 marca 2020r. wraz z kalkulacjami naprawy pojazdu, jego wycenami oraz raportem części alternatywnych k. 65 – 79;
- pisemne wyjaśnienia do opinii biegłego k. 105 – 109.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości co do roszczenia głównego oraz w zasadniczej znacznej części dotyczącej należności ubocznych. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie strony powodowej oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.

Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporne. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody poniesionej przez poprzednika prawnego powoda, w tym przede wszystkim uzasadnionych kosztów naprawy.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego

przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie wartości pojazdu oraz kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania wartości pojazdów mechanicznych, oceny technicznej pojazdów samochodowych oraz rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. T. G.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego, pozwoliły na ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Biegły sądowy wykonał rzetelną opinię, w której wyliczył wartość koniecznych napraw, a w pisemnych wyjaśnieniach do opinii, odnosząc się do zarzutów strony pozwanej wskazał, że przedłożony przez stronę pozwaną do tych zarzutów raport optymalizacji części zamiennych został sporządzony według danych z bazy na dzień 15 stycznia 2019r., zatem obowiązujących 8 miesięcy przed zdarzeniem. Wyjaśnił też, że według aktualnego raportu wykonanego 13 marca 2021r. według stanu na miesiąc sierpień 2020r. (data zdarzenia) brak było dostępnych części zamiennych w jakości O, których możliwość wykorzystania w naprawie spornego pojazdu sugerowała strona pozwana.

Sąd podzielił wnioski biegłego i przyjął, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a koszt naprawy pojazdu z użyciem części oryginalnych zalecanych przez producenta i dostępnych w sieci dealerskiej B. i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosił 16337,12 zł brutto.

Skoro poszkodowani otrzymali w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie w kwocie 8 688,02 zł, to dalsze należne stronie powodowej odszkodowanie powinno wynosić 7668,92 zł. Strona powodowa domagała się jednak odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe w wysokości 7059,13 zł i pomimo treści opinii biegłego, nie rozszerzyła żądania pozwu. Mając na względzie art. 321 k.p.c. Sąd był związany żądaniem pozwu i w związku z tym uznał za uzasadnione w całości żądanie zasądzenia odszkodowania w kwocie 7059,13 zł.

W ocenie Sądu prawo pełnej rekompensaty szkody, obejmuje zarówno szkodę w pojeździe będącą bezpośrednim skutkiem kolizji, a także wszelkie dalsze koszty ściśle związane z tym zdarzeniem, w tym pełne koszty związane z wykonaniem prywatnej opinii rzeczoznawcy. Powód wykazał, posługując się fakturą VAT, że za wykonanie tej opinii zapłacił rzeczoznawcy 400,- zł. Niewątpliwie konieczność zlecenia wykonania prywatnej opinii pozostaje w ścisłym związku doznana szkodą w pojeździe i wynika z potrzeby uzyskania miarodajnych i specjalistycznych informacji odnośnie zasadności roszczeń względem strony pozwanej.

W tych okolicznościach Sąd uwzględnił powództwo w całości co do roszczenia głównego 7459,13 zł, w tym 7059,13 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe oraz 400 zł z tytułu poniesionych kosztów ekspertyzy.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Wymagalność roszczenia została ustalona na 4 listopada 2020r., gdyż strona powodowa dopiero w piśmie z 29 października 2020r. wskazała w jakiej wysokości odszkodowania się domaga i wezwiała stronę pozwaną do niezwłocznej zapłaty tego odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi upływu terminu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. W ocenie Sądu choć szkoda została zgłoszona w dniu 26 sierpnia 2020r. to ubezpieczyciel 1 września 2020r. wydał decyzję o przyznaniu poszkodowanym odszkodowania. Zatem termin wymagalności roszczenia o dalszą kwotę odszkodowania należy ustalić już według art. 455 k.c., czyli roszczenie to staje się wymagalne niezwłocznie od wezwania. Ubezpieczyciel z całą pewnością otrzymał pismem z 29 października 2020r. przed dniem 4 listopada 2020, zatem zobowiązany był więc spełnić świadczenie najpóźniej do 4 listopada 2020r., tymczasem w dacie tej odmówił stronie powodowej zmiany decyzji w sprawie wysokości należnego odszkodowania. A zatem odsetki ustawowe za opóźnienie od dochodzonej kwoty 7059,13 zł należą się stronie powodowej od 5 listopada 2020r., a nie jak wskazał w pozwie od 1 października 2020 r. Powództwo o odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 1 października 2020r. do 5 listopada 2020r. podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 zd. 2 k.p.c, przyjmując że strona powodowa ustąpiła ze swoim roszczeniem w nieznacznym zakresie, a zatem należało kosztami postępowania w całości obciążyć stronę pozwaną. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 3217 zł, w tym 400 zł opłata sądowa od pozwu, 1000 zł zaliczka na wydatki związane z

wynagrodzeniem biegłego sądowego oraz 1817 zł koszty zastępstwa procesowego strony powodowej. Jednocześnie Sąd nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu państwa – Sądu rejonowego w Kłodzku 314,54 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, gdyż uiściła przez powoda zaliczka nie wystarczyła na pokrycie wydatków związanych z wydaniem przez biegłego opinii w sprawie, które łącznie wyniosły 1314,54 zł .